

6 mai – 12 mai

Conducători care slujesc

Textul de memorat: „Și aruncați asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El însuși îngrijește de voi.” (1 Petru 5:7)

Cercetările pe tema creșterii bisericilor relevă aproape fără nicio excepție importanța conducerii eficiente. Conducătorii eficienți își iau viziunea de la Dumnezeu și din Cuvântul Său și le oferă tuturor credincioșilor posibilitatea de a-și pune la lucru darurile spirituale, în scopul împlinirii misiunii Evangheliei.

Să conduci o biserică este o mare provocare. Cei care se ocupă de conducerea unei biserici fac, în majoritatea lor, activitate de voluntariat, rupându-și din timpul lor deja aglomerat. Iar uneori, pot lua decizii care îi nemulțumesc pe alții. Ei trebuie să facă față la diferite situații. Mai mult, conducătorul creștin eficient trebuie să fie profund spiritual. Și să nu uităm că Petru le scrie credincioșilor care treceau prin încercări. În aceste circumstanțe, conducătorul bisericii este în mod special vulnerabil. Atunci, cine este în măsură să îndeplinească o asemenea misiune?

În 1 Petru 5:1-10, Petru trece la subiectul conducerii creștine de la nivelul bisericii locale. El amintește aici câteva calități esențiale necesare conducătorilor locali, dar și credincioșilor, în egală măsură. Sfaturile sale sunt la fel de relevante astăzi ca și în vremea sa.

Duminică, 7 mai – Conducătorii din biserica primară

1. Ce ne descoperă următoarele versete despre problemele bisericii primare și despre rolul îndeplinit de conducătorii ei? Faptele 6:1-6; 14:23; 15:6; 1 Timotei 5:17; 1 Petru 5:2.

Convertirea unui mare număr de oameni și intrarea lor în biserică sunt mari binecuvântări de la Dumnezeu. Dar, cum ne dovedește experiența primilor creștini, creșterea rapidă poate crea probleme.

Primele cinci capitole din cartea Faptele apostolilor ne relatează că Duhul Sfânt a călăuzit biserica și că mulți oameni s-au convertit la creștinism. Faptele 6:1-6 ne prezintă efectul: colectivul a devenit numeros și, ca atare, dificil de condus. Pentru a gestiona activitatea zilnică a bisericii, era necesară punerea în funcțiune a unui sistem de organizare.

Problema care a scos la iveală această lipsă de organizare a fost legată de un act de discriminare. Cei din grupul vorbitorilor de limba greacă s-au plâns că văduvele lor erau „trecute cu vederea” la distribuirea zilnică a alimentelor. Decizia a fost desemnarea unui grup de oameni, diaconii, care să-i ajute pe cei doisprezece apostoli la administrarea resurselor bisericii.

Biserica primară, este adevărat, era condusă de Duhul Sfânt într-un mod deosebit. Observăm totuși că, și în acele condiții, a fost nevoie de stabilirea unui sistem de organizare. Un grup esențial de conducători ai bisericii, necesar încă de la început, a fost cel al prezbiterilor, care erau desemnați pentru fiecare biserică locală. Pavel și Barnaba au rânduit astfel de prezbiteri la conducerea grupelor noi de creștini în misiunea lor de răspândire a Evangheliei (Faptele 14:23).

În biserica creștină primară, prezbiterii, în calitate de conducători ai unei biserici locale, îndeplineau rolul de instructori pentru noii convertiți. De asemenea, predicau și aveau grijă să fie luate măsurile necesare pentru bunăstarea bisericii (Faptele 15:6; 1 Timotei 5:17; 1 Petru 5:2).

Ce poți face în mod concret pentru a colabora mai bine cu conducătorii bisericii locale, chiar dacă nu ești întotdeauna de acord cu deciziile luate?

Luni, 8 mai – Prezbitarii

2. Citește 1 Petru 5:1-4. Cu ce motivații trebuie să-și îndeplinească prezbitarii rolurile în biserică?

În introducerea la sfaturile pentru prezbitari, Petru precizează că el însuși este prezbiter ca și ei, dar și martor al patimilor lui Hristos și părtaș al slavei care urmează să fie descoperită. În felul acesta, el subliniază o primă calitate pe care trebuie să o aibă un prezbiter: să înțeleagă importanța suferințelor lui Hristos pentru noi și a speranței pe care El ne-o dă.

Petru aseamănă rolul unui prezbiter cu cel al unui păstor care are grijă de turmă. Compararea bisericii cu o turmă sugerează faptul că uneori credincioșii se pot rătăci și, de aceea, au nevoie de un păstor care să-i aducă înapoi la turma lui Dumnezeu și să-i ajute să acționeze în armonie cu ea. De asemenea, prin purtarea sa smerită, prezbiterul este un model de viață creștină.

3. Ce avertizări le fuseseră date în Vechiul Testament păstorilor turmei lui Dumnezeu? Ieremia 10:21; Ezechiel 34:8-10; Zaharia 11:17.

O misiune importantă a conducătorilor creștini este aceea de a avea față de membrii bisericii răbdarea unui păstor pentru oile lui. Prezbitarii trebuie să-i adune cu tact la închinare și la acțiunile de a duce vestea bună despre Isus și despre mântuire la cei care vor să o cunoască,

De asemenea, Petru notează că prezbitarii trebuie să supravegheze biserica de bunăvoie, nu de silă. Nu este ușor să găsești oameni dispuși să accepte misiunea de a conduce o biserică, lucru evident mai cu seamă când, periodic, biserica își desemnează slujitorii. Pentru o bună funcționare, biserica are nevoie de persoane care să îndeplinească diferite slujbe. Mulți ezită să accepte slujbe de conducere. Un motiv pe care îl invocă este faptul că acestea consumă un timp considerabil, iar ei au deja programul foarte aglomerat. Alții se simt insuficient pregătiți. Cu toate acestea, Petru ne sfătuiește ca, dacă suntem solicitați, să ne asumăm astfel de slujbe.

Marti, 9 mai – Conducătorul care slujește

4. Ce principii esențiale ale conducerii creștine găsim în 1 Petru 5:3?

În grecește, cuvântul-cheie din 1 Petru 5:3 este *katakuriuontes*. El apare și în Matei 20:25 și înseamnă „a stăpâni ca domn”, „a domni” peste cineva. Prin urmare, pentru a reflecta mai bine cuvintele lui Isus din Matei 20:25, sfatul din 1 Petru 5:3 ar putea fi tradus astfel: „... nu ca și cum ați domni peste cei ce v-au căzut la împărțeală”

Versetele anterioare (22, 23) ne oferă detalii legate de contextul în care a rostit Isus cuvintele din Matei 20:24-28. Mama lui Iacov și a lui Ioan a venit la Isus cu cererea ca, în împărăția Sa, fiii ei să stea unul la dreapta, iar celălalt la stânga Lui.

„Isus S-a purtat blând cu ei și nu le-a muștră egoismul, când căutau să fie așezați mai presus de frații lor. El le-a citit inimile și a cunoscut profunzimea atașamentului lor față de El. Iubirea lor nu era doar un sentiment omenesc. Deși pervertită de egoismul naturii omenești prin care se manifesta, ea era o revărsare din izvorul iubirii Sale răscumpărătoare. El nu voia să o mustre, ci să o adâncească și să o curățească.” - Ellen G. White, *Viața lui Isus*, ed. 2015, p. 467 (548)

Isus le-a explicat că nu El, ci Tatăl Său avea să stabilească cine să ocupe acele poziții de onoare. Apoi, a adăugat că împărăția Sa se deosebea de împărățiile pământului printr-un element-cheie: prin tipul de conducător. Cel care dorea să fie mai-mare în împărăția al cărei împărat era El trebuia să slujească, fiindcă în împărăția Sa conducătorii aveau să fie ca El: „Pentru că nici Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți” (vers. 28).

Petru îi cheamă astfel pe conducătorii bisericii la același ideal: la supunerea și lepădarea de sine demonstrate de Isus.

Citește Filipeni 2:4-8. Ce sfaturi asemănătoare dă Pavel aici? Cum putem face ce ne sfătuiește ei?

Miercuri, 10 mai – Împodobiți cu smerenie

Societatea în care trăia Petru era foarte stratificată. Elita conducătoare ocupa vârful ierarhiei. Pe treptele inferioare, se aflau diferite clase de oameni, iar pe ultima erau sclavii. Smerenia era atitudinea pe care trebuiau să o aibă cei de rang inferior față de cei de rang superior. Cuvântul grecesc pentru „smerenie” are sensul de atitudine a celui umil, neînsemnat, slab, sărman, și era utilizat în legătură cu oamenii care nu aveau un statut bun și autoritate în societate. În afara iudaismului și creștinismului, era asociat cu oamenii de rang inferior, iar smerenia nu era considerată a fi o atitudine potrivită pentru oamenii liberi,

5. Ce sfat al lui Petru este surprinzător, dat fiind contextul și timpul în care l-a scris? 1 Petru 5:5-7

În Biblie, smerenia este privită altfel decât în societatea în care a trăit Petru. El citează din Proverbele 3:34, un verset citat și în Iacov 4:6. În Vechiul Testament, o parte a lucrării lui Dumnezeu a constat din doborârea trufiei celor mari și puternici (Isaia 13:11; 23:9; Iov 40:11).

Smerenia este atitudinea adecvată a omului înaintea lui Dumnezeu (1 Petru 5:6), dar și conduita creștinului față de frații de credință ar trebui să fie caracterizată de smerenie și nu de mândrie (vers. 5).

Toți creștinii, inclusiv conducătorii bisericii, știu că sunt niște păcătoși mântuiți prin harul lui Dumnezeu. De aceea, suntem cu toții egali și ar trebui să stăm smeriți în fața Domnului. Și în relațiile cu ceilalți, și îndeosebi în relațiile cu cei din subordinea noastră, ar trebui să dăm dovadă de smerenie. Sigur că oricine poate fi smerit înaintea lui Dumnezeu, Creatorul cerului și al pământului. Și sigur că este relativ ușor să fim smeriți față de cei superiori nouă, față de cei cu autoritate peste noi, față de „mai-marii” noștri. Însă testul suprem de smerenie este modul în care ne raportăm la cei subordonați nouă, la cei care nu au nicio putere asupra noastră. La această smerenie se referă Petru aici.

Ce mesaj al jertfei de la Golgota și ce semnificație a ei ar trebui să ne ajute să rămânem mereu smeriți?

Joi, 11 mai – Ca un leu care răcnește

După cum am văzut mai înainte, Petru și-a scris prima epistolă în contextul diferitelor încercări prin care treceau creștinii. Pentru cititorii lui, marea luptă nu era un subiect teologic abstract, ci o experiență reală personală, cum pentru mulți dintre noi nu este (deocamdată cel puțin).

6. Citește 1 Petru 5:8-10 și Apocalipsa 12:7-9. Ce aflăm din aceste pasaje despre originea răului și despre lucrarea lui Satana în lumea noastră?

În Apocalipsa, forțele binelui sunt conduse de Isus, numit și Cuvântul lui Dumnezeu, împăratul împăraților și Domnul domnilor (Apocalipsa 19:13,16). Forțele răului sunt conduse de Diavol, numit și Satana, înfățișat printr-un balaur (Apocalipsa 12:7-9; 20:7,8). Producțiile media populare și chiar unii creștini neagă existența lui Satana, dar, în realitate, el este o ființă puternică ce are numai intenții rele pentru noi. Cu toate acestea, avem o veste bună: în final, el va fi distrus (Apocalipsa 20:9,10).

Petru nu diminuează pericolul reprezentat de Satana. El îl aseamănă pe Diavol cu un leu care răcnește și caută să înghită pe cât mai mulți posibil (1 Petru 5:8). De asemenea, apostolul le spune cititorilor săi că suferința se va sfârși, iar ei vor primi slava cea veșnică la care au fost chemați (1 Petru 5:10).

7. Recitește 1 Petru 5:10. Ce adevăr ne transmite Petru aici?

Nu știm prin ce fel de încercări treceau cititorii lui Petru atunci, dar vedem că afirmațiile sale sunt pline de speranță. Da, Diavolul este real. Lupta este reală și suferințele noastre sunt reale. Dar „Dumnezeul oricărui har” l-a înfrânt pe Diavol. De aceea, oricât de mult am suferi, putem rămâne credincioși, până la moarte chiar (Evrei 11:13-15) - biruința ne este asigurată datorită lui Isus!

Vineri, 12 mai – Un gând de încheiere

O frumoasă ilustrare a conducerii prin slujire găsim în viața lui Isus, la ultima Sa Cină. Atunci, El era pe deplin conștient că este Fiul lui Dumnezeu și că urma să Se întoarcă la Tatăl (Ioan 13:1). În timpul cinei, a spălat picioarele ucenicilor. La fiecare ocazie de spălare a picioarelor, urmașii lui Isus repetă gestul Său; ei își aduc aminte unul altuia că a fi conducător în împărăția lui Isus înseamnă a fi slujitor. Ucenicii au ținut minte acest act al umilinței toată viața lor, mai ales după ce și-au dat seama cine era Isus cu adevărat. Și desigur că Petru l-a avut în minte atunci când i-a îndemnat pe conducătorii bisericii să nu păstorească turma lui Dumnezeu ca niște stăpâni, ci „împodobiți cu smerenie”.

„Când a consimțit să devină om, Hristos a manifestat o smerenie care le uimește pe ființele inteligente cerești. Actul acceptării de a fi om n-ar fi fost o umilință dacă n-ar fi fost realitatea preexistenței înălțate a lui Hristos. Noi trebuie să ne deschidem mintea ca să înțelegem că Hristos a pus deoparte haina împărătească, coroana regală, poziția Sa înaltă și Și-a acoperit natura divină cu natură umană, ca să-l poată întâmpina pe om la nivelul la care se afla și pentru a le aduce oamenilor puterea morală de a deveni fii și fiice ale lui Dumnezeu.

Smerenia și blândețea care au caracterizat viața lui Hristos se vor manifesta în viața și caracterul celor care trăiesc cum a trăit Isus.” - Ellen G. White, *Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, p. 81 (15 martie)

BIBLIA ȘI CARTEA PROFETI ȘI REGI – STUDIU LA RÂND

Biblia: Proverbele 29 - Eclesiastul 4

1. Ce se întâmplă când se ceartă un înțelept cu un nebun?
2. Cum sunt dezmiardările și frumusețea?
3. Ce îndeletnicire era considerată „plină de trudă”?
4. La ce concluzie a ajuns înțeleptul cu privire la tot ce face Dumnezeu?

Profeți și regi, capitolul 19

5. Ce nu trebuie să facă oamenii atunci când Domnul dă o lucrare de făcut?